Minden rossz megszűnik

Mohamed Aida ugyanúgy izgul, mint harminc éve, az első versenyén

Mohamed Aida egyik feladata, hogy otthon megértesse a lányaival, milyen örömet jelent számára a vívás, miért fontos edzenie FOTÓ: MTI/FÖLDI IMRE

Huszonkét éve nyerte az első érmét világversenyen Mohamed Aida, néhány hete pedig a legutóbbit. De talán nem az utolsót. A montreux-i Európa-bajnokság bronzérmes tőrözője a jövő heti moszkvai világbajnokságra készül, és a jövő évi riói olimpiára. Mint mondja, az édesanyjának köszönheti, hogy még vívhat, az edzőjének, hogy apja helyett apja lett, a férjének, hogy példát mutatott, a gyerekeinek pedig, hogy friss és fiatal maradt. Sokszor viszont nem könnyű otthon hagyni őket.

V Í V Á S

ARDAY ATTILA

Honnan veszi az erőt, hogy minden gyermeke születése után újult erővel térjen vissza a pástra?

– Élvezem, amit csinálok. Céljaim vannak, és kihívások állnak előttem. Lassan harminc éve vívok, néha görcsös voltam, túlságosan akartam, és olyan is előfordult, hogy hiába készültem fanatikusan. Már sokkal tudatosabb és tapasztaltabb vagyok. Sokat köszönhetek édesanyámnak, hiszen ő rengeteget segít a gyerekeim nevelésében. Kiemelem az edzőm, *Solti Antal* szerepét. Szeptemberben lesz harminc éve, hogy együtt kezdtünk dolgozni, és az Eb előtt megint egy hullámhosszra kerültünk.

– Milyennek látta őt gyerekként?

– Sokat törődött velünk, szigorú ember volt, aki erőt sugárzott, és nekem, aki apa nélkül nőttem fel, fontos volt, hogy betöltötte ezt a szerepet. Támpontot adott. Mára a kompromisszumok jellemzik a kapcsolatunkat, és összetartják a közös élmények, célok, a munkába vetett hit.

– Könnyebb vagy nehezebb vívóként az élete, amióta otthon körülveszik a lányai?

– A gyerekek felüdítenek, de közben a vívásban is kikapcsolódom, így a kettő oda-vissza hat egymásra. Persze nem fenékig tejfel minden. Amikor Olívia, a nagyobbik lányom azt kéri, hogy ne menjek el, maradjak vele, muszáj alkudoznom vele. Néha sírdogál, és akkor le kell venni a lábáról. Elmondom, azért is megyek el, hogy hozhassak neki valami meglepetést vagy egy szép érmet. Elmagyarázom neki, ezért edzeni is kell, ahogy ő is gyakorol, hogy jobban csináljon valamit. Igyekszem megértetni vele, hogy örömöt jelent a vívás, így pedig erőt ad.

– Ez a vonzó benne, vagy az érem?

– A motiváció számomra maga az állapot, egy euforikus érzés, ami olyan, mint a drog. A világbajnokságon is ilyen állapotba akarok kerülni. Régen ért olyan sikerélmény, mint az Európa-bajnokságon, ahol ezt újra átélhettem. Pedig ugyanúgy izgultam az asszók előtt, mint életem első versenyén, és ugyanolyan tüneteket is produkáltam. Alig bírtam felemelni a lábamat, alig bírtam felállni a székről. De ahogy a pástra léptem, megszűnt minden rossz érzés.

– Nagy vágya volt, hogy újra együtt készülhessen kanadai férjével, Laurie Shonggal.

– A férjem sérülés miatt nem került be a kanadai csapatba, de elkezdett edzeni, és ott lesz a moszkvai vb-n csapatvezetőként. Szeptembertől megpróbál megint bekerülni a kanadai olimpiai csapatba. Már volt olyan, hogy együtt készülhettünk egy olimpiára, még Sydney előtt. Ha kellett, ő mutatott nekem példát, ahogyan magabiztosan a pástra állt.